

pokladana škodljiva in mnogokrat pogubna. Primerilo se je, da so konji, ki so plesnivo seno ali plesniv kruh jedli, hitro poginili. Neobhodno potrebno je tedaj, da gospodar kolikor mogoče skrbi, da mu krma ne splesni. To se pa najbolje zabrani, ako se krma na suhem kraju hranuje, kjer je zraku pristop ali popolnoma zaprt ali popolnoma odprt. Prava napačnost je pa seno ali slamo za krmo na slabo pokritih podstrešjih nad hlevi hranjevati. Tukaj po soparjih, iz hleva se razširjajočih, krma le prelahko splesni ali celo zgnjije.

Zimska jabelka.

5. Zlati Noble (Lukas XV. 1 b). Golden Noble, tudi rumeni žlahtnik imenovan, je lepo, veliko in žlahtno jabelko plošinate ali kroglaste podobe. Barva jako lepe, gladke, njezne lupine je na drevesu zelenkasto-rumena, pozneje celó rumena z nekaterimi sivimi in rudeče-rujavimi pikami naslikana. Belo, žoltkasto meso ima prijeten, sladko vinsko-kiselnat, majhno rožno dišaven okus. Zori meseca oktobra, in trpi do januarja in do februarja. Ako tudi za namizni sad druge vrste, je vendar zlati Noble zavoljo lepote in velikosti izvrsten kinč za mizo, za gospodarstvo in trženje pa jako cenljiv sad. Drevo raste krepko in se odlikuje po ranem in obilnem donesku. Ker temu drevesu mrzla lega ne škoduje, se lahko priporoča za splošno sajenje. 6. Voltmanova rajneta (Lukas X. 2 a). Woltmann's Reinette. Velik, navadno ploščasto-okrogel, mnogokrat keglji podoban sad. Pri trganju iz drevesa je barva na lupini rumeno-zelena; ter se na ležišču spremeni v svetlo-rumeno z zelenimi progami. Prisolena stran je blede-rudeče pobarvana, in je pri nekaterih jabelkah s karmezin-rudečimi traki prevlečena. Meso je čisto belo, mehko in ima zelo žlahten, dišaven vinsko-sladkorni okus. Zori konec oktobra ali novembra in sad trpi dobro shranjen celó do spomladi. Je kot zanamizen in gospodarstven sad cenljiv. Drevo vzraste do srednje velikosti, vendar krepko in zdravo; cveči pozno ter mu ponočni mraz ali slana malokedaj škoduje. Rodi v vsakej zemlji, tudi v redki peščeni, redno in obilno. Se priporoča za severne, mrzle kraje.

Kako ravnanje z mešanim gnojem ali kompostom. Čedalje bolj spoznavajo naši kmetovje — vsaj okoli Maribora vidimo že pogosto kompostne kupe — veliko korist mešanega gnoja ali komposta. Gledé ravnanja z njim pa ni vse jedno kako se postopa. Prvo, na kar se ima gledati, je njegova popolna godnost, t. j. kompost mora biti dobro zavret, strohnjen in preprhnjen, preden se z njim gnoji. Do ove popolne godnosti pa je treba več časa čakati in se mora nanošenim kupom potrební čas privoščiti. Zato ne kaže jeseni gnojiti s takim kompostom, ki se je še le poleti bil skup nametal. Najmanj $\frac{3}{4}$ leta mora kompost zložen ležati, ako hočemo res dobiti mešan

gnoj, a ne zgrnjene in nastrgane blatne sodrge, ki niti ne zasluži imena gnoj. Dobro stori, kdor si priskrbi 3 kompostne kupe. Prvi se še le zлага, drugi prekapa, tretji pa na njivo, vrt ali vinograd spravlja. Dokler kompost vreje, ga je dobro z gnojnico zalivati; potrebno pa je vsaki šesti teden jedenkrat ga prekopati od konca do kraja. Na kompostni kup za narejanje mešanega gnoja se mečejo: prst iz jarkov in mej, smeti iz hiš, dvorišča, drvarnic itd., plevel posebno pirika, odpadki kuhinjski, pominje, ki ni za drugo rabo, plevelno seme pometeno iz škodnjav, parm, senjakov, gnoj iz stranišč, gnojnice, katera se ne porabi za zmačkanje hlevnega gnoja, ožgano apno, pepel, šota, vresje, žaginje, koščena moka itd.

Sejmovi na Štajerskem. 11. novembra v Ormužu; 15. nov. v Središču in v Radgoni.

Sejmovi na Koroškem. 13. nov. v Althofenu, v Bleiburgu, v Špitalu in v Sokovem; 25. nov. v Greifenburgu, v Gmündu, in v Glodnici; 27. nov. v Africi; 30. nov. pri sv. Andražu.

Dopisi.

Iz Gornjegagrada. († Č. g. Jožef Florijančič) naš dekan so 2. t. m. umrli. Kdor jih je poznal, mora priznavati, da so bili srčno vneti za blagor sv. Cerkve in za pravo omiko Slovencev, ter resnično „mož po volji božji“, vedno veseli, z malim zadovoljni, pa vsestransko vestni, skrbni dušni pastir. Bili so pri nas v Gornjemgradu 18 let župnik, kder so bolj slabe dohodke imeli, pa vendar ravno njih gostoljubnost je bila daleč znana. — S pomočjo farmanov, ki so jih vsi ljubili in vse po njih volji radi storili, so pripravili naše prekrasne cerkvi lepo vbrane 4 nove zvonove, 3 nove altarje, druge altarje pa so ozaljšali. Pozidali so novo podružnico na pokopališču, cerkvico sv. Magdalene, kder so vedno djali, da bodo počivali; toda Bog je drugače sklenil. Ko jih je pred 4 leti mrtvuč zadel — ravno po končani službi božji — je po vsej cerkvi glasen jok nastal, ko so jih spred altarja nesti morali. — Od tega časa niso mogli več prav redno, kakor so želeli, svoje težavne službe opravljati. Iskali so zdravja, kder so vedeli i znali. Ker pa le ni bila božja volja, da bi popolnem ozdravili, so se v pokoj podali, da bi, kakor so sami večkrat djali, pri sv. Francisku: na tihem se na srečno smrt pripravljali. — Veselilo nas je farmane, ko smo videli, kako so jih naši nekdanji gg. kaplani črez več let še od daleč obiskovali in gospodje naše dekanije tako radi k njim zabajali; zato je tudi k pogrebu prišlo 18 duhovnov, akoravno je bil pogreb v saboto.

Naj bi Gornjegraščani njih lepih naukov nikdar ne pozabili, duhovni prijatelji pa, kojih so mnogo imeli, naj bi se njih spominjali pri sv.

meši! Bog jim daj za njih trud, ki so ga imeli z nami, večni mir in pokoj!

Iz Podjunske doline. 21. nedelja po binkoštih je bil dan veselja za št. Kocijansko faro in celo Podjunsko dolino. Pripeljali so se namreč Krški knezoškof blagoslovit 6 novih zvonov in delit zakrament sv. birme. Od vseh krajev so vrel ljudje skupaj v tako obilnem številu, da stari možje pravijo: odkar ljudje pomnijo, ni bilo nikoli toliko ljudi v št. Kocijanu. Od kolodvora v Sinčevsi do št. Kocijana je nepretrgana procesija vozov in ljudi spremljala ljubega knezoškofa. Pred vasjo pri umetno napravljenih in izvrstno okinčanih vratih so belo oblečene in venčane device in 18 duhovnov pozdravili visokega pastirja, ter ga spremili v farovž in potem v okinčano cerkev. Po dokončani škofovi meši so č. g. Jož. Peterman, fanjmošter iz Št. Vida, pridigali in prav po domače pokazali, kako da lepo vbrano zvonjenje farmane živo opominja: naj ostanejo edini in složni v veri; ter so pridne farmane, ki so v kratkih letih blizu 30.000 gld. žrtvovali za zidanje cerkve, pokopališča, farovža, za nove orgle, in druge reči, prav po zasluženju pohvalili. Potem so knezoškof zvone blagoslovili in 593 otrokom zakrament sv. birme delili. Pri obedu v farovžu, pri katerem sta bila tudi vladni svetovalec gosp. Webenau in okrajni sodnik gosp. L. Benedikter pričujoča, so knezoškof posebno pohvalili red in pobožnost, s katero so se otroci in tudi odrasli pri delitvi sv. birme obnašali. Ko so se knezoškof na večer zopet odpeljali, so se novi zvonovi prvokrat oglasili, ter s svojim lepim in harmoničnim petjem zvonarju občno zadovoljnost in zaupanje donesli. Naj tedaj tukaj še nekaj o novih zvonih dostavim. Ovih 6 zvonov, ki tehtajo skupaj 76 centov, je vtil gosp. J. Dencel, zvonar v Mariboru. Gosp. Dencel ni samo v svojem delu tehnično izurjen, ampak — kar veliko pomeni, on sam in njegovi sinovi pri vlivanju zvonov praktično kažejo svojo umetnost, in s svojimi hlapeci vred marljivo delajo. — Zvonovi so po zunanji obliki prav lepe podobe in napisani na njih z veliko skrbjo in lepoto narejeni; na zvonih ni videti nikjer kake žile, kakoršne se pogostoma vidijo na drugih zvonih, (znamenje, da so dobro in močno vtili); tudi se dajo lahko zasukati na eno ali drugo stran, kolikobarti je treba. Glas zvonov je izvrsten in slovesen, kakor se za cerkveno rabo spodobi, zraven pa se glasovi med seboj lepo vjemajo in harmonično vežejo. Da kratko povem: tukaj vsakdo g. Dencelna hvali.

Iz Podplata pri Kostrivnici. (Listonoša in srenjski berič.) Sem doli v Podplat smo zvedeli, da je nekdanji vojaški „gmajner“ in zdajni kostrivniški berič našega listonoša hudo skregal, ker nam kmetom „Gospodarja“ nosi. Berič bo res od same jeze obnurel ali pa se mu bo žolč razlil. Kaj more listonoša za to, ako mu na pošti „Gosp.“ v torbo dajo? Prinesti nam ga mora, za to ga plačujemo in dajemo listonoši „Trinkgeld“.

Listonoša in Gospodar sta nedolžna in bolj poštene stvari, kakor berič, ki se rad pretepa. Zategadelj bomo še zanaprej radi za „Gosp.“ kak krajcar dali in ga prebirali, v tem ko za beriča že zdavnaj ne maramo, ker menda misli, da smo mi kmetje njegovi — psi. Namesto pa, da se berič nad našim poštenim listonoscem krega, naj se pride rajši sem doli v Podplat nad tujimi „faloti“ kregat. Tistih se k nam neizmerno veliko priklati, ker smo čisto blizu velike ceste.

Iz Zagrada pri Sevnici. Pri nas je letina slaba, da se Bogu usmili. Vsakega pridelka smo polovico manj dobili, kakor navadno, edini oves je dobro obrodil, da že dolgo ne tako. Krompir pa, kar ga ni v zemlji segnjilo, to se sedaj po shrambah kazi. Še bolj slabo je bilo po vinogradih. Dopisnik je lani dobil vina 10 štrtinjakov letos pa komaj 6 veder. Za ceno novemu vinu tukaj nevedo, ker nihče po njem ne poprašuje in tudi bi prišel zastoj popraševati, ker ga itak ni veliko. Posebna težava za kmeta je sedanja slaba družina, prosimo si za novo leto 1877 hlapecev in dekel pa ni jih dobiti. Vsak se izgovarja: jaz se bom ženil, hočem sam svoj biti. Ali kako se ženi in na kaj? No, na žakelj. Pogosto se vzameta dva, ki še toliko ne gleštata, da bi g. župniku poroko plačala. Zato pa morata že za prvo kosilce v vas poslati po moko, po sol. Iz prva še se jima vda, dokler sta zdrava in sama. Kedar pa zbolita in sta brez vse pomoči, kam pošljeta? K občini, češ, ta njima mora pomagati, ta za nju skrbeti. Dalje, sedaj pridejo otroci. Mlada mati, mladi oče ni ničesar pripravil, ni kaj v roke vzeti. Kdo naj pomaga v sili? Zopet občina. Otroci nimajo obleke za šolo, stradajo kruha, kdo naj pomaga? No, občina! Oče in mati se postarata, onemoreta, nista za nobeno delo več? Živa pa tudi ne moreta v zemljo, kdo naj pride v pomoč? Zopet občina, ona je dolžna nju spravljati od hiše do hiše in za nju skrbeti. Človek bi rad storil zavolj Boga, ali po mojih mislih Bog ni dal postave, da bi se moral vsak ženiti tudi na očitno škodo cele srenje tako, da se srenja tolikim stroškom niti vbran postaviti ne more. To je delo liberalcev in liberalnih poslancev, ki so nam takih postav naložili in neizmernim revšinam vrata na stečaj odprli s tem, da se sme vsak capin ženiti brez dovoljenja od strani srenj. To nam kmetom nikakor vglavo ne gre! Po našem mnenju bi morale srenje imeti pri ženitvi popolnem ubožanih ljudi tudi kaj reči, ako se njim poznej skrb za otroke in stariše nalaga.

Politični ogled.

Turška vojska je ustavljena — do novega leta. Ruski car se je turškemu sultanu pogrozil, da v 48 urah privoli v dvamesečno premirje ali pa dobi takoj boj z Rusi. Turk se je tega ustrašil in je svojim generalom povsod ukazal mirovati.